

Når Folketinget har presset lønomkostningerne så langt ned, at der er fornuftig beskæftigelse til alle, vil man opleve, at lønnens købekraft forøges. Til syvende og sidst afhænger lønmodtagernes forbrugsmuligheder jo af, hvor meget der produceres. Og der produceres mest, når flest mulige arbejder mest effektivt på at frembringe, hvad befolkningen foretrækker at bruge sine egne penge til.

Lave omkostninger betyder stor produktion og lave priser. Eller anderledes udtrykt: høj realløn og gode muligheder for rundhåndet socialpolitik.

Men en af Danmarks tragedier er, at Danmarks Radio og Danmarks aviser ikke kan og ikke vil fatte sammenhængen. År ud og år ind docerer de vranglære. Med al deres propagandaovermagt. Som for eksempel, at der ikke skulle være arbejde nok, og at vi derfor må fordele det forhåndenværende arbejde. Mens sandheden er, at der er uendelige mængder af arbejde, som skal udføres.

Spørgsmålet er alene arbejdskraftens pris. Tilpasning heraf er den eneste brugbare løsning på arbejdsløshedsproblemet. Alt andet er kunstigt, uholdbart og skadeligt æggehovedtankesvind.

At få misforståelserne rykket op med rod er aldeles afgørende for, om vore børn og børnebørn skal hen-slæbe en sjetterangs gældsslavetilværelse, eller om de kan få et godt og et lykkeligt liv.

Gældens byrde er, at de sidste 28 års folketingsflertal har stjålet multimilliardmængder af fremtidens arbejdstimer. Tilbagebetalig af gælden med renter og renters rente sker nemlig ved vareleverance og produktionen heraf kræver hoveriarbejde for kreditorerne. Når landet har klaret kraftanstrengelsen med at afvikle gælden (inkl. renter) samt tilvejebragt en passende reserve som stødpude mod fremtidens ulykker, er vejen banet for en lykkeperiode, hvor ny teknik muliggør stærkt reduceret arbejdstid samtidig med en overmåde høj levestandard for alle. Først til den tid kan anstændigvis drøftes nedsat arbejdstid. For tiden er det derfor helt vildt, når Folketingets socialistpartier udlægger valgflask ved at kræve nedsat arbejdstid, som eksempelvis er hovedindholdet af SF's sabbatforslag B 49 af 25. november 1987 (førstebehandlet 15. januar 1988, Folketingstidende 1987-88, forhandlingerne sp. 4923-4938).

Det forjættede land kommer vi kun til at nyde, hvis Folketinget bringer orden i vor økonomi. Og det kan alene ske ved gennemførelse af Fremskridtspartiets program.

Med ubønhørlig logik fastslås her, at tre ting er fornødne: Lavere lønomkostninger, færre restriktioner og større dele af arbejdskraften beskæftiget i nytteproduktionens tjeneste.

De tre elementer går op i en højere enhed ved skatenedsættelse. Herved bliver der råd til langt færre offentligt ansatte, og lønomkostningerne kan sættes ned.

Lettes skatte- og restriktionstryk generelt tilstrækkeligt, bliver dansk erhvervsliv så internationalt konkurrencedygtigt, at vi igen får overbeskæftigelse.

Noget af modstanden mod denne åbenbart rigtige tankegang beror på, at ordet »løn« forvirrende nok på nudansk har to vidt forskellige betydninger. De fleste tænker på det, som de får for at arbejde. Denne økonomiske størrelse er imidlertid ret ligegyldig i forbindelse med kampen mod arbejdsløsheden. Her drejer det sig om den betydning af ordet »løn«, som udtrykker, hvad arbejdsgiveren skal betale for at få udført arbejde.

I denne omkostning indgår ud over udbetaling til medarbejderen også en række andre beløb, hvoraf det største er kildeskat.

Når man lægger megen skat på en vare, kan der sælges mindre af den. Dette gælder ikke blot, når varen er snaps, men også når den er arbejdskraft.

Den danske kildeskat er derfor den skurk, som bærer eneansvaret for den danske arbejdsløshed. Ophæves indkomstskatten, bortfalder arbejdsløsheden.

Efter Fremskridtspartiets opfattelse skal omkostningstilpasningen derfor ske ved, at Folketinget drastisk nedsætter den indtægtsskat, som udgør en væsentlig del af prisen på arbejdskraften, og afskaffer paragraf-Danmarks tusinde omkostningsslugende papirpajatte-restriktioner.

Doseringens styrke skal være så stærk, at arbejdsløshedstallet falder til under de ovennævnte 30.000.

Arbejdskraften ledes derved over til de produktive erhvervs konkurrencestærke virksomheder. Alene deres indsats kan redde den danske arbejder og hans børn fra de truende katastrofer (valutarisk og statsbankerot) og den deraf følgende dramatiske levestandardnedgang.

III. Men så længe folketingsflertallet basker rundt i hængedyndet, fordi det mangler mod og handlekraft til at iværksætte den selvforstærkende optur, der hurtigt vil udrydde arbejdsløsheden, må Folketinget afbøde arbejdsløshedens værste følger.

Her er det vigtigt, at nygennemtænke de fra den begrænsede forestillingsverden i VKR-regeringens tid (1968-71) stammende lovbestemmelser om arbejdsløshedsdagpenge og arbejdsformidling. De seneste års hårde anskuelsesundervisning har nok overbevist næsten alle om, at gældende love er behæftet med meget alvorlige fejl og mangler i deres grundstruktur. Lapperier hist og pist er derfor ikke nok. Folketingets partier må hjælpe hinanden for at nå de bedst mulige